

Primitivní elity nedovedou diskutovat. A každý cenzor věří, že je služebníkem pravdy, dodává Ivan Hoffman

- CZ24 News | 8. ledna 2023

ČESKO: „Nekorigovaných myšlenek se obává primitiv, který nesvede argumentovat, diskutovat a myslet. Cenzura je pak daň za to, že progresivní totalita generuje primitivní elity,“ uvažuje Ivan Hoffman, který coby písničkář už jednu totalitu zažil. Naději ale podle něj je, že zákazy a omezení slov jsou vždy předzvěstí rozpadu režimu, který už nemá lidem co nabídnout.

Byla doba, a není to tak dávno, kdy se svoboda slova neřešila. Bylo tomu tak proto, že slova měla zanedbatelnou váhu, nemohla nic změnit. Mocní si byli tak jistí svou mocí, že na jakoukoli výhradu, výtku, obvinění či protest reagovali stereotypním: „No a co!“ Říká se tomu arogance moci a té se daří, když společnost akceptuje bagatelizování problémů.

Strach z informací, který je příčinou „boje s dezinformacemi“, se mocných zmocňuje tehdy, když společnosti zlehčování problémů vadí a požaduje, aby se problémy řešily, a ti u moci problémy řešit neumějí anebo nechťejí. Péče o slova, neboli cenzura, má smysl až poté, co slova přiberou na váze a získají potenciál něco změnit. Tehdy establishment a ti, co establishmentu posluhují, vnímají slova jako něco, co ohrožuje jejich byznys a kariéry.

Cenzor sice subjektivně vnímá sebe sama coby služebníka slova, ochránce pravdy, ale objektivní důvody pro cenzuru jsou vždy zřejmé. Slova se korigují a zakazují tehdy, když se pravda otáčí proti krachujícímu režimu. V moci cenzora není zachránit nebo napravit systém. Může pouze dočasně brzdit proces nevyhnutné změny, oddalovat neodvratné, a to kriminalizací oponentních názorů. Bojovníci s „dezinformacemi“ neslouží slovu, ale režimu, bez ohledu na to, zda slouží za mzdu anebo z pilnosti.

Platí triviální, že svoboda slova buďto je, anebo není. Je-li něčím omezena, jde o nesvobodu. Debata může být jenom o tom, zda si společnost může neregulovaný, necenzurovaný, čili svobodný provoz slov všeho druhu dovolit. A jelikož důsledkem svobody slova je demokracie, mocní řeší, zda tolerovat demokracii. Protože to je riskantní, angažují liberálové na obranu demokracie cenzory. Výsledkem je dnes v Evropě progresivní totalita.

Najde se určitě vícero vysvětlení, proč se svobodnému slovu hledají kompromitující nálepky. Může to být tím, že nekorigovaných myšlenek se obává primitiv, který nesvede argumentovat, diskutovat a myslet. Cenzura je pak daň za to, že progresivní totalita generuje primitivní elity. Octli jsme se v bludném kruhu, kdy demokracie koketuje s cenzurou a cenzura likviduje demokracii.

Podstatným rozdílem proti době, kdy se u nás po změně režimu budovaly základy dnešnímu marasmu, je v absenci zmíněného „no a co!“. Pro mocné začíná být riskantní vysmívat se lidem do očí, pohrdat opozicí či ignorovat debatu, vedenou mimo loajální mediální mainstream. Příprava zákonů, jež mají regulovat, co se smí a co nesmí nahlas veřejně vyslovit, je přiznáním mocných, že veřejnosti nabízejí politiku, po které není poptávka, kterou je nutno občanům vnutit násilím.

Pokud jde o strach ze slov, co nejsou pod kontrolou, první nám přijde na mysl, že cenzura ohlašuje totalitu. S odstupem ale vidíme, že cenzura v minulosti ohlašovala bezmocnost mocných, že byla

předzvěstí konce totality. Svobodné slovo se vždy přihlásí o slovo, když lež už nemá co nabídnout. Obtížně se tipuje, která kapka je tou poslední, kterou pohár přeteče. Které slovo připraví cenzora o práci. Víme pouze, že se tak nakonec stane. Je to v povaze těžkých slov.

[ZDROJ](#)